

VISSZHANG

JOBBÁGYI GÁBOR

Miért és hogyan irtja ki tudatosan a magyar állam saját népét?

*Gondolatok Csendes Csaba „Hozz rá víg esztendőt”, Magyarország állapota
2008 nyarán című cikkéhez*

Csaba cikke formai érdekessége miatt váltott ki méltón nagy visszhangot. A szerző röviden, érthetően mutatja be országunk állapotát. Mégis csodálkozom a komoly visszhangon; a szerző adatai, tényei e kérdéssel foglalkozó szakemberek előtt ismertek; a széles körű „ámuldozás” részemre csak azt bizonyítja, hogy még a nemzet sorsáért aggódó értelmiség sem ismeri alaposan a helyzetet; holott ha olvasná a mindenki számára elérhető napi-heti-havi lapokat kisebb lett volna a megdöbbenés.

A szerző szándéka viszont összességében feltétlenül jó, dicséretes; több eddig tájékozatlan ember szemét felnyitotta; bár még így többségében vannak a magyar közélet ezen döntő kérdésében totálisan tájékozatlanok, félrevezettek.

Csaba cikkének erősségében rejlik gyengesége; összehasonlító adatai általában a napjainkat a közelmúlttal vetik össze; így nincsen szó az 50–100 évvel ezelőtti múlttól, az adatokból következő jövőről, a felelősségről és az esetleg lehetséges kiútról.

Most erről szeretnék szólni, de csak a család-egészségpolitika és a népesedési kérdés vonatkozásában.

A születések, házasságkötések s válások számát érdemes a mai Magyarország területére nézve vizsgálni; az utóbbi 86 évből szándékosan egy-egy történelmi traumát követő évet választottam, amikor katasztrofális volt a gazdasági, szociális, és történelmi helyzet, összehasonlítva a 2007-es adatokkal.¹

Évszám	Születések	Házasságkötések	Válások
1922	249 279	87 841	7 297
1932	205 529	71 202	4 476
1946	169 120	98 662	n. a.
1957	167 202	97 992	17 854
2007	97 613	40 842	25 160

A szocializmus évtizedeiből szándékosan kihagytam az ún. „Ratkó korszakot” (1953–56) s az 1974–1977 közötti időszakot, mikor több tényező együttes hatására a születésszám kb. az 1945 előtti szinten volt.

Egy adott ország népesedési helyzetét két mutató jellemzi a legjobban, részben a születések és a halálozások aránya, részben az ún. „termékenységi muta-

tó”, mely arról szól, hogy egy anya termékenységi idejében hány gyermeknek adott életet.

Az első adat és következményei nagyjából ismeretesek. A születések száma lényegében 1957 óta folyamatosan csökken – a fenti három év kivételével – s a halálozások száma 1981 óta meghaladja a születéseket. E 27 év alatt a halálozási többlet kb. 800 000 fő, vagyis eltűnt a térképről Miskolc, Debrecen, Pécs, Szeged, Győr lakossága, vagy mondjuk Tolna és Fejér megye népessége.

Kevésbé ismert a termékenységi mutató jelentősége, ez hazánkban hosszabb ideje 1,33 (termékenységi ideje alatt egy magyar nő átlag 1,33 gyermeket hoz a világra, ebben benne van a Csendes Csaba által közölt szám, hogy 1/3-nak egyetlen gyermeke sem születik).

A magyar demográfusok legújabb hamis adata, hogy egy adott népesség reprodukciójához 2,1 termékenységi mutató szükséges. Ez az állítás csak akkor igaz, ha folyamatosan megvan a 2,1 termékenységi arány. Mivel Magyarországon ez hosszú ideje nincs meg, a magyar valóság az, hogy a folyamatosan csökkenő létszámú korosztályok, mindig alacsonyabb létszámú korosztálynak adnak életet.

Vagyis ha a most 8 éve születő kb. 95 000 nagyságú korosztályoknál el is érnék a 2,1 termékenységi mutatót – amire jelenleg nulla esély van –, ők csak magukat reprodukálnák 30 év múlva, az elhalálózó korosztályok száma viszont értelemszerűen magas (kb. 140 000 fő évente), így a fogyás évente a 2,1 termékenységi szint mellett is évi 50 000.

A jelenlegi magyar valóság viszont az 1,33 mutató; ez azt jelenti, hogy változatlan viszonyok mellett 30 év múlva kb. 60 000 születéssel számolhatunk, kb. 80 000 fogyás mellett!

A fenti folyamatot érzékeltetik a következő feltételezett számsorok.

Adott egy 30 milliós népességű ország, ahol a termékenységi mutató folyamatosan 2,1, akkor három generáció lélekszáma kb. a következő:

a) 10 millió 10 millió 10 millió összesen 30 millió

Ugyanebben az országban, egy generációnak 1-re esik a termékenységi mutatója, majd a következőben visszatér 2,1-re, akkor így alakul a népesség:

b) 10 millió 5 millió 5 millió összesen 20 millió

Ha ugyanebben az országban folyamatosan 1-re esik a termékenységi mutató a három generáció létszáma így alakul:

c) 10 millió 5 millió 2,5 millió összesen 17,5 millió

Mindez a negyedik generációban már a következő:

d) 5 millió 2,5 millió 1,25 millió összesen 8,75 millió.

Hazánkban jelenleg a d) számsor a jellemző, természetesen azzal a korrekcióval, hogy a termékenységi mutatónk jelenleg 1,33, így a jelenlegi magyar népesség teljes kipusztulása kb. 200 év múlva következik be. A magyar állam megszűnése legkésőbb 100 év múlva várható a jelenlegi folyamatok között.

A termékenységi arányszámok vizsgálatánál még egy tényrt érdemes figyelembe venni; a roma asszonyok termékenységi mutatója jelenleg becslések szerint 2,75; ez azt jelenti, hogy napjainkban minden 7. megszületett gyermek roma származású.

[*Visszhang*]

Ha a jelenlegi termékenységi viszonyok változatlanul fennmaradnak, akkor a most kb. 90 000 létszámú korosztályok 30 év múlva megszülető 60 000 gyermekéből kb. minden második-harmadik roma lesz.

A fentiekből következik, hogy a magyar országlakosság jelenlegi 10 milliós lélekszámának megmaradásához nem 2,1 gyermeknek kellene születnie a mai naptól asszonyonként a termékenységi időben, hanem kb. 3-nak.

Jegyezzük meg, hogy Európában napjainkban egyetlen országban sincs meg a 2,1 termékenységi mutató; így az utolsó európai a számítások szerint 400 év múlva születik.

A jelenlegi adatokból következik a nyugdíjrendszer összeomlása is; mivel a munkából kilépő korosztályok száma mindig lényegesen magasabb lesz, mint a munkába belépőké.

Az eddigiekből levonható, az a következtetés, hogy Magyarországon öt évtizede tudatos népirtás zajlik.

Mikor ezt 1993-ban a Szárszói találkozón kifejtettem, még ott is kétkedés fogadta e kijelentést.²

Ma már, mikor a drámai népességsökkenés folyamatában, immár az intézmények felszámolása folyik – iskolák, kórházak, gyermekintézmények felszámolása, vasutak, posták megszüntetése stb. –, egyre többen felismerik s kimondják a tudatos állami pusztítás tényét. (Vass Csaba legutóbb „puha világháborúnak” nevezte találóan a folyamatot, mely nagyjából Európában zajlik a legdrámaiban.)³

Mivel érte el a baloldali államvezetés hazánkban ezt a pusztító jelenséget?

A tudatosság több elemben kimutatható:

– A gyermekes családok elnyomorítása. Kulcsár Kálmán már 1983-ban kimutatta, hogy az egygyermekes családban 29%-kal, a kétgyermekesben 44%-kal, a háromgyermekesben 51%-kal alacsonyabb azonos jövedelemszint mellett az egy személyre jutó jövedelem, mint a gyermektelen családokban.⁴ Az állam így a gyermekteleneket támogatja. (Itt jegyezzünk meg egy érdekes tény. Évtizedekig tanultuk, hogy a feudalizmus egyik mély igazságtalansága volt, hogy a nemesi adómentesség mellett a jobbágy-ságnak kilencedet és tizedet kellett fizetnie – vagyis elvonták jövedelmének 20%-át. A modern kor „igazságossága” viszont abban áll, hogy az állam mindenki jövedelmének 80%-át elvonja adók, járulékok, illetékek formájában. A XX. századig, ilyen viszonyok között egy kereső 8-10 tagú családot tudott – igaz szűkösen – eltartani, napjaink jövedelem elvonása mellett két kereső két gyermeket tud szűkösen eltartani. (A modern állam a meggazdagodása útját a gyermektelenségben adja meg.)

Óvatos becslésem szerint hazánkat az elmúlt 50 év család és gyermekellenes politikája miatt 3 millió fő emberveszteség érte. Így évente átlag 60 000 gyermekkel több születhetett volna, normális család és népesedéspolitikával.

Ezt a 3 millió embert nem kellett felnevelni keresőképes 18 éves koráig, így ez a nevelési költség megtakarításaként jelentkezett a családi és állami költségvetésben (anyasági támogatások, családi pótlék, ingyenes iskola-egészségügy stb.).

Ha ennek összegét mai áron óvatos becsléssel 30 000–30 000 Ft-ra tesszük, egy gyermek felnevelési költségeit 13 000 millió Ft-ra tehetjük.

A tudatos népirtás „megtakarítása” így 39 000 milliárd forint. (3 millió x 13 millió, az ország mai évi nemzeti jövedelmének kétszerese.) Ez az összeg a jövőre nézve évente kb. 42 milliárd Ft, amely természetesen évente növekszik; így a 10. évben 430 milliárd, a 18. évben már kb. 750 milliárd Ft a többletkiadás.⁵ (Vagyis ha most és a jövőben 60 000-rel több gyermek születne évente, ennyi lenne a családi és állami többletkiadás.)

Ehhez vegyünk hozzá még egy állami népirtási pénzforrást, melyről a közelmúltban számoltam be részletesen a *Magyar Nemzet*ben – cáfolat nem érkezett.⁶ Az állam éves bevétele – szintén óvatos számítás szerint – a 3 millió dohányzóból s az alkoholfogyasztásból évi 1000 milliárd forint. Ennek pusztító hatása közsímet.

Számoljunk csak: ha a dohányzásból és az alkoholfogyasztásból eredő bevétel ha csak a felére csökkenne (500 milliárd forint), viszont a normális, megfelelő számban születnének gyermekek, akkor ez átlagban (42 milliárd forint) többletkiadást jelentene. Összesen 500 milliárd forint bevételkiesés, és 42 milliárd többletkiadás keletkezne évente; ami azonnal összeomlasztaná a mai magyar állam költségvetését!

Így az elmúlt 50 évben magyar állam létezésének pénzügyi feltétele a tudatos népirtás. Ezért a gyermeket nevelőkre a kíméletlen pénzügyi nyomás, ezért a tömött alkohol- és dohányboltok.

– A tudatos népirtás gazdasági megalapozottsága mellett a gyermek- és élethelességet lehetővé tevő egészségügyi és jogi pusztító intézményrendszer létrehozása a második alap.

Az elmúlt 50 évben a népességszámhoz viszonyított, a világméreteken legmagasabb legális abortuszszám, (6 millió) a legalizált sterilizáció, a „fogamzásgátlóhoz” való könnyű hozzáférhetőség, az élettársi és meleg kapcsolatok, a „szingliség” támogatása anyagilag és ideológiailag, a család és a házasság intézményeinek rombolása mind tudatos jogi lépés, melynek végrehajtására az állam egy gyógyításra s megelőzésre hivatott egészségügyi intézményrendszert is biztosít.

Ne részletezzük most azt, hogy a legális abortuszok kb. 10%-nak komoly egészségügyi szövődményei vannak, s ez is komoly népességcsökkentő tényező (meddőség, spontán abortusz stb.).

Szóljunk inkább a „fogamzásgátlásnak” nevezett beavatkozásokról, mely nevével ellentétben nem akadályozza meg a fogamzást az esetek többségében, hanem a megtermékenyített petesejtet pusztítja el. Így korai abortuszt jelent, melyről a nők többségének fogalma sincs. Úgyszintén arról sem tud szinte senki, hogy a „fogamzásgátlók” súlyos egészségkárosodást okozhatnak (meddőség, mellrák, elhízás, környezetkárosítás stb.).

A német bírói gyakorlat szerint, ha egy „fogamzásgátló” felíró, alkalmazó orvos nem tájékoztat a szövődményekről, a bekövetkező kárért, egészségkárosodásért, büntető és polgári jogi felelősséggel tartozik.

Nálunk ilyesmiről nincs szó, sőt kifejezetten ajánlják a beavatkozást. Miért?

Ismét számoljunk. Bár hazánkban erről tudomásom szerint nincs felmérés, de német és osztrák adatok szerint a termékeny korban levő nők harmada alkalmazza ezen eljárást. Ezt a számot hazánkra vetítve kb. 800 000 nő használ hormonális

[*Visszhang*]

fogamzásgátlót vagy „spirált”. A hormonális „fogamzásgátlók” havi adagja kb. 3000–4500 Ft, egy jó minőségű „spirál” 40 000 Ft, plusz a felírási, felhelyezési költség. Ez óvatos becslés szerint évi 30 milliárd Ft bevételt jelent a gyártóknak és forgalmazóknak, melyből az alkohol- és dohányfogyasztáshoz hasonlóan jelentős az állami részesedés. Vagyis a „fogamzásgátlás” is hatalmas üzlet. (Ehhez képest az abortusz ma már lényegesen kisebb „üzlet”, ezért is részesítik ma már előnyben hivatalosan a „fogamzásgátlást”).

– Mindehhez szükséges egy szellemi – ideológiai alátámasztás – támogatás egyes értelmiségi csoportok részéről. Nem felejthetjük az elmúlt évtizedekből s napjainkban sem a tudatos népirtás egyes demográfus, közgazdász, jogász, szülész-nőgyógyász, újságíró „szakértők” általi alátámasztását. (Nem mondunk neveket, oldalakat tenne ki!) Ezzel szemben a tudatos népirtás ellen szólók soha nem „szakértők” a magyar közéletben. (Említsünk egyházi vezetőket, életvédőket, Fekete Gyulát, Papp Lajost, Csókay Andrást, Bene Évát, Paksy Máriát, Kellermayer Miklóst, jelzésszerűen.)

Tisztelettel kérdezhetjük, ők miért nem szakértők még a kérdésben objektivitásra törekvő jobboldali sajtóban sem?

Mindezek után felmerül a tudatos népirtásért s a jelen állapotért a felelősség kérdése.

Elsődleges és meghatározó az elmúlt ötven év baloldali politikai vezetőrétegének súlyos felelőssége. Ők teremtették meg és tartják fenn azt a jogi – gazdasági, egészségügyi –, tudati környezetet, melyet az előzőkben bemutatam. A politikai és egészségügyi vezetők a kezdetektől tudták – tudják mit csinálnak, ismerték a folyamatokat⁷ –, ha máshonnan nem a KSH havi-évi statisztikáiból, melyek pontosan tükrözték a folyamatokat, s előre vetítették a jövőt. Mégsem tettek a folyamatok ellen semmit, sőt folyamatosan a pusztulást erősítő intézkedéseket tettek.

Nem kerülhető meg a korábban említett értelmiségi holdudvar felelőssége. Ők részben végrehajtották szó nélkül a pusztítást (szülész-nőgyógyászok többsége, jogászok egy része), másrészt ideológiailag támogatták a folyamatot, korábban lebecsülve a következményeket, a jelenben az egyénekre, a társadalomra hárítva a felelősséget (demográfusok, közgazdászok). Hol hallottunk tőlük az állam felelősségéről, a tudatosságról?

Természetesen nem tagadható az egyének felelőssége, a „puha világháború” egyik jellegzetessége, hogy a pusztítást mi hajtjuk végre saját magunkon s nemzetünkön.

Talán egyetlen olyan család sincs az elmúlt ötven évből, ahol ne lett volna válás, abortusz, ne használtak volna „fogamzásgátlót”. Mi isszuk és dohányozzuk halálra magunkat.

A folyamat egyik tragikuma, hogy a történésekért mindenki másra mutat, a politikusok, a „holdudvar” a társadalomra, az egyénre, az egyének a vezetők által létrehozott körülményekre.

Lehet-e változtatni? Nyugodjunk bele pusztulásunkba?

Egy kiindulópontot kellene belátni mindenkinek – de ez jelenleg jóformán lehetetlen.

Semmi fizikai akadály nincs annak, hogy évente 60 000-rel több gyermek szülessen. A gyerekeket azonban fel kell nevelni munkaképes korukig, ez viszont a korábbi számítás szerint évi 42 milliárd forint kiadással jár – vagyis a 18. évben már 750 milliárd forint a többletköltség.

Így a népesedési katasztrófa, kipusztulásunk elhárítása jelentős életszínvonal-visszaeséssel járna mindenki számára hosszú időn át.

Néhány ötlet az állam számára a megoldásra – mely a nagy többség számára abszolút népszerűtlen:

- El kell felejtetni a családtámogatás szót, helyette a gyermek esélyegyenlőségéről célszerű beszélni, mert a korábbiak szerint az állam soha nem támogatta a családokat. Ennek keretében a gyermektelenekre s az egygyermekesekre kell különadót kivetni.

- A nyugdíjkorhatár felemelése legalább 65 évre – s az így felszabaduló pénzt a gyermekeseknek átcsoportosítani.

- A családi jövedelemadózás bevezetése.

- Baranyi Károly ötlete nyomán a több gyermeket felnevelt szülők esetén, a gyermekek jövedelemadójának egy része a nyugdíjas szülők nyugdíját növelje.

- Ezzel párhuzamosan a „szabad gyerekirtási” lehetőség erőteljes korlátozása (abortusz, „fogamzásgátlás”, sterilizáció).

- A gyermek- és családellenes ideológia, „agymosás” leállítása – család- és gyermekpárti propaganda.

Megvalósítható lenne-e mindez? Elméletileg természetesen, gyakorlatilag nem. (A nyugdíjkorhatár emelésének kivételével, mely egyébként is elkerülhetetlen.) Az intézkedések a jelenlegi nagycsaládosok kivételével mindenki anyagi helyzetét alapvetően rontaná – így egységes és erős ellenállás fogadná agymosott társadalmunk részéről.

Mit lehet tenni? Kiben bízhatunk?

A történelmi egyházak tanításaiból eredően mindig is ellenezték a család és gyerekellenes politikát. Így az egyetlen megoldás az egyén megtérése az egyházi tanításokhoz. Ezt a gondolatot már leírtam a *Hite*ben.⁸

Ezt az erős kisebbséget ma is megtaláljuk; léteznek sokgyermekes keresztény-keresztyén családok, kik lényegesen alacsonyabb életszínvonalon, de tudatosan követnek más erkölcsöt, más életformát. Megmaradásunk attól függ, hogy ez az erős kisebbség tud-e mintát adni a többségnek, lesznek-e egyre nagyobb számban követők, vagy nem.

Csendes Csaba összességében pozitív cikkéhez még egy megjegyzés: adatai egy része hibás, pl. a házasságkötések száma 2007-ben 40 842, az abortuszoké 43 870 – szemben Csendes Csaba cikkével –, azonban a korrigált számok is elrettentők.⁹

Befejezésül ide illenek Fekete Gyula szavai; „Minden hiába? Azt az iszonyú erejű sodrást, mely a pusztulás partjára lökött bennünket, már lehetetlen fékezni, megállítani? Ha így van, akkor számunkra a tisztességnek és a becsületnek egyetlen útja maradt, a Lehetetlen ostroma.”¹⁰

[*Visszhang*]

J E G Y Z E T E K

- 1 *Statisztikai évkönyv*, 1922, 1932, 1946, 1957, 2007.
- 2 Jobbágyi Gábor: A magyar nemzet ellen viselt legpusztítóbb háborúiról. *Hitel*, 1993, 10, 83–89.
- 3 Vass Csaba: A puha világháborúk. In *A magyar nemzetstratégia*. Konzervatív Alapítvány, 2008, 221–231.
- 4 *Népesedés és népesedéspolitika*. Szerk. Kulcsár Kálmán. Kossuth 1983, 96–97.
- 5 Ld. részletesen Jobbágyi Gábor: *Az élet joga*. Szent István Társulat, 2005, 49–54.
- 6 Jobbágyi Gábor: A népesség csökkentésének nagy üzlete. *Magyar Nemzet*, 2008, 10. 27., 6.
- 7 *Születéskorlátozás*. Szerk. Szabady Egon. KSH, 1958.
- 8 Jobbágyi Gábor: A rosszkedvű kétségbeesettekhez. *Hitel*, 2008/6, 98–104.
- 9 Lásd 2007. statisztikai évkönyv.
- 10 Fekete Gyula: Európa! S.O.S.! A HITELÉRT Alapítvány, 422.

***Köszönjük Olvasóinknak, Barátainknak, hogy
2008-ban felajánlották jövedelemadójuk 1 százalékát
folyóiratunk megjelentetésének támogatására.***

Kérjük, tegyék meg ezt 2009-ben is!

A HITEL Alapítvány adószáma: 18013430–2–41